

MIJN VAKANTIEVERHAAL.

Na een warme en lange zomer zijn we vorige week weer begonnen met de repetities van het Stadhuiskoor. In de laatste column voor de vakantie vroeg Astrid zich af welke verhalen wij over het koor mee zouden nemen op vakantie en welke verhalen we meenemen vanuit onze vakantie?

Nu ben je als pensionado wel gek wanneer je in het hoogseizoen met vakantie gaat, dus veel verhalen komen er niet richting het koor. Nu is dat niet helemaal waar, want als je kinderen en kleinkinderen hebt, ga je toch op stap en zo belandden wij in het Belgische De Panne en één van de dagen bestond uit een bezoek aan Plopsaland. Naast een netwerk van achtbanen en andere spectaculaire attracties werden we ook geconfronteerd met de Plopsaland muziekszene. Blijkt er naast het wereldberoemde K3 ook nog een zangeres in België, en inmiddels ook in Nederland, wereldberoemd te zijn, te weten Pommeliën Thijs. Alleen al vanwege haar naam zou ze wat mij betreft nummer één in de hitlijsten mogen staan. Ik meld dit alleen maar als verhaal en niet om het repertoire op te nemen in dat van het Stadhuiskoor.

Een ander verhaal is het Prinsengrachtconcert. Hiervan heb ik maar een klein deel gezien, maar wel een deel waarvan ik dacht dat we onze zoektocht naar nieuwe tenoren wel zouden kunnen staken wanneer we één John Holiday in ons midden zouden hebben. Niets ten nadele van Ben en Jan en de ondersteunende Marleen, maar met één John Holiday kun je wel 20 sopranen, 20 alten en 10 bassen in je koor hebben. Wat een stem heeft die man. Wie het gemist heeft, de hoogtepunten van het Prinsengrachtconcert zijn terug te vinden op het wereldwijde web.

Ik was trouwens eerst wel even in de war, want ik hoorde alleen maar even de naam en toen dacht ik: "Hij zal toch niet uit de dood zijn opgestaan, die Johnny Hallyday? ". Dat was dus niet het geval, maar hierdoor heb ik mij wel even op de hoogte kunnen stellen van een deel van het repertoire van zowel John Holiday als Johnny Hallyday.

Het één na laatste muzikale verhaal dat ik meeneem uit de vakantie is de mededeling die ik voorbij zag komen: 28 SEPTEMBER MAASTRICHT VOLKOREN! En dit bericht ging niet over brood maar over een groot korenfestival in de hoofdstad van Limburg. Maar liefst 50 koren zingen die dag op 12 podia in de stad van André Rieu. Zo heb ik mijn rol als gids in korenland ook weer even opgepoetst.

Tenslotte, ik ben blij dat de repetities van Stadhuiskoor weer begonnen zijn, want ik mag weer lekker van papier zingen. De afgelopen maanden heb ik ontdekt wat het betekent om heel veel liederen waarvan je de tekst niet kent en ook de hele melodie niet, uit het hoofd te moeten leren.

Ik snap nu waarom bijna alle koren met een map in hun hand staan als er opgetreden moet worden. Het is vrijwel ondoenlijk om al die teksten en zangpartijen uit je hoofd te leren.

Vanaf mei/juni probeer ik voor de Dinnershow elf liederen uit mijn hoofd te leren, soms ook nog met een kleine choreografie.

Ik kan toneelteksten nog steeds gemakkelijk uit mijn hoofd leren en ik kan ook wel een melodie uit mijn hoofd leren, maar deze twee dingen tegelijk is toch blijkbaar moeilijker dan ik dacht. Omdat er ook echt moeilijke nummers tussen zaten, hebben we de oorspronkelijk geplande vakantie overgeslagen en zijn we onverdroten blijven oefenen, want ik blijf niet de enige te zijn die daar moeite mee heeft. Ik heb dan ook een grenzeloze bewondering voor de koorleden die soms de map terzijde leggen en dan zeggen: "Oh, deze ken ik wel uit mijn hoofd".

Sinds deze zomer is mijn bewondering dan ook enorm toegenomen voor artiesten en bands die een heel avondvullend programma uit hun hoofd doen en zeker als ze dan ook nog een gloednieuw album presenteren. Elke noot en elk woord moet kloppen.

Ik ben al blij als me dat bij Dona Nobis Pacem lukt.